

In gesprek met een echte Reuselse

Touwke springen op de speulplots van de Mariaschool, was vruger m'n favoriete bezigheid. Dat gebeurde mistal mee de hulp van twéé vriendinnekés, die twéé touwen tegeléék draoide. Géléékmaticg draoien is dan hil belangrijk. Es dé goed gebeurde, kon ik wel duuzend sprongen haolen. Was 't speulkwartier vurbé dan moesen we van de nonnekés direct stoppen. Mér we gingen gewoon dur, tot er afgesprongen was.

Jeanne Coppelmans-Bierings in haar appartement aan de Kruisstraat 54, op 22 juni 2021.

Aan het woord is de 85-jarige Jeanne Coppelmans-Bierings de tweede oudste van het tien kinderen tellende gezin van Kees Bierings en Liza Tops alias van *Hollands Peerke*.

Grootouders

Opa Arnoldus Bierings en oma Marie van Riel zijn geboren Tilburgers. Hun vijf kinderen zijn daar geboren, te weten: mijn ooms Gust en Jan, mijn tantes Lucia en Miet en onze pa, Kees Bierings, de jongste van het gezin. Drie jaar na de geboorte van onze pa, in 1911, zijn ze naar Reusel verhuisd nadat de werkgever van opa, sigarenfabrikant Majoie uit Tilburg, een fabriek was gestart aan de *Straot* in Reusel, daar waar nu de Dorpsbron is. Opa moest al gauw als verkoper de sigaren aan de man proberen te brengen. In 1920 heeft opa samen met zijn vennoot Huub van den Dungen de sigarenfabriek van Majoie aan de *Straot* overgenomen, die geregistreerd werd onder de naam Larrango. Echter de samenwerking met zijn vennoot was van korte duur waardoor opa de enige eigenaar werd van de fabriek. Hij voerde het sigarenmerk Trésor. Op een sigarenblikje uit die tijd is de tekst 'Trésor sigarenfabriek Reusel' te lezen. Vast aan de fabriek van opa en oma zat hun woonhuis annex kruidenierswinkeltje waar je nog snoep kon kopen voor een cent.

Opa en oma Bierings waren goede brave mensen. We waren er altijd welkom en ik kwam er graag,

soms ging ik er wel eens alleen naar toe. Oma was altijd druk in de weer met het huishouden, de winkel of in haar grote hof die doorliep tot aan het *Schilderspedje*. In de tuin was een vijver en er liep een pauw met kippen. Met Sinterklaas stopte oma voor haar kleinkinderen een gulden in een appel, wat in die tijd een voorstelijk bedrag was.

In de oorlogsdagen van september 1944 werden in de *Straot* en omgeving veel huizen en panden verwoest. Ook de sigarenfabriek van opa en oma werd volledig in puin geschoten en is nooit meer opgebouwd. Op de puinhopen van de fabriek is in 1945 metterhaast een hut van stro gebouwd. Het dak werd gedekt door *den Bonte* (van de Ven) die in 't *Pieperke*, nu Bakkerstraat, woonde. Daarin vierden op 29 mei 1945 opa en oma Bierings met familie en veel buurtgenoten uit de *Straot* hun gouden huwelijksfeest. Het feest was noodgedwongen primitief, maar oergezellig weet ik nog heel goed. Hun winkel en woonhuis werden na de oorlog nog wel hersteld, maar hebben in de jaren vijftig al plaats gemaakt voor nieuwbouw.

Jeanne Bierings in de Lensheuvel omstreeks het oorlogsjaar 1943.

Zilveren bruiloft van opa Hollands Peerke en oma Sjo Lavrijsen in 1932. Hun kinderen v.l.n.r. Liza, Janus, Jan en Marie.

Opa van moederskant was Peer Tops, in Reusel beter bekend als *Hollands Peerke*. Hij is geboren in België in Borgerhout en trouwde in 1907 met mijn oma Sjo Lavrijsen. Ze woonden ook in de *Straot*, waar nu de Molenberg is. Later zijn opa en oma verhuisd naar de Lindestraat. Opa had iets speciaals, hij droeg een vracht meestal op zijn hoofd zoals dat Afrikaanse vrouwen nog doen.

Oma, een zus van *den Ouwe Taoie, Sjef Koek, de Lange Door en Frens*, was altijd heel vriendelijk en ik ging ook graag bij haar op bezoek. Al liep ze krom van de reuma ze had altijd goede zin als ik er was. We kregen van haar meestal een beschuit met *goei boter* die ze zelf karnde van de eigen koeienmelk. Vijf dagen na mijn trouwdag op 28 mei 1957 vierden opa en oma Tops hun gouden bruiloftsfeest. Het werd bij hen thuis in de Lindestraat gevierd met de hele familie en buurtgenoten. Daar heb ik nog mooie herinneringen aan. Na twaalf uur 's avonds was het 3 juni, de verjaardag van mij en werd er voor mij door iedereen gezongen. Bovendien was 3 juni ook de echte trouwdag van opa en oma.

Ouderlijk gezin

Onze pa en ons moeder woonden beiden voor hun trouwen al in de *Straot*, niet ver van elkaar. In 1933 zijn ze getrouwd en ze waren toen respectievelijk 24 en 22 jaar oud. Ze gingen wonen in de *Straot* tegenover de sigarenfabriek van opa Bierings. Daar is mijn broer Noud geboren.

Daarna verhuisden ze naar de Zeegstraat, in de buurt van de kruising met de Voort. Daar ben ik op 3 juni 1936 geboren en ook ons Maria en onze Piet zijn daar geboren. Ook daar bleef ons gezin niet lang wonen want nog voor de oorlog verhuisden we alweer naar een huis, vooraan rechts, in de Lensheuvel. Het werd gehuurd van aannemer en buurman Ising. In de Lensheuvel werden tussen 1940 en 1957 in ons gezin nog zes kinderen geboren. Mijn oudste broer Noud en onze Ad verschilden in leeftijd maar liefst 22 jaar. Helaas is tot groot verdriet van mijn ouders en de rest van het gezin mijn zusje Maria in 1956 overleden op 18-jarige leeftijd. We waren nog

Opa Arnoldus Bierings en oma Maria van Riel met hun jongste kind, onze pa Kees Bierings, omstreeks 1918.

Ons moeder Liza Tops en onze pa Kees Bierings tijdens hun verkeringsstijd, omstreeks 1929.

wel met negen kinderen, maar het verdriet om het gemis van ons Marja werd daar niet minder door.

Tot de verwoesting van opa's sigarenfabriek werkte onze pa in het bedrijf van zijn vader. Hij was daar kistjesmaker en ringde sigaren. Nadat opa en oma eerst nog even bij ome Jan Bierings en tante To in de Molenstraat gewoond hebben, zijn ze bij ons in de Lensheuvel komen wonen. Daarna zijn ze verhuisd naar tante Miet en ome Wim van den Bragt in Eindhoven, waar ze tot hun overlijden gewoond hebben.

Oorlog

In mei 1940 toen de oorlog ook in Reusel zichtbaar was moest ik nog vier jaar oud worden. Toch herinner ik me nog goed dat Duitse solda-

ten de Aida sigarenfabriek en de maaiderij van Van Hoppe opeisten voor hun onderkomen. Op een keer kwam ik in actie toen een Duitse soldaat aanstalten maakte ons konijn uit de kooi te halen om te slachten. Toen ik dat merkte trok ik hem aan zijn arm en riep smekend: "Nie ons knijntje, nie ons knijntje!" Dat maakte blijkbaar indruk want tot verbazing van mijn ouders liet hij het met rust. Tot de septemberdagen heb ik verder weinig van de oorlog gemerkt. Dat werd vanaf 20 september 1944 wel anders. In allerijl werd er aan beide kanten van de schutting tussen onze tuin en die van het gezin van Ising een schuilkelder gegraven. We konden met het gezin contact houden via een gat in de schutting. Voor we amper in de schuilkelder geslapen hadden, moesten we van de Duitse soldaten vertrekken omdat ze de landmijnen gingen leggen. Via het paadje naast het huis van Bonnekes Klaos (Daniels) vluchtten we met onder andere de families Ising en van der Palen naar de grote kelder onder het verderop gelegen zustersklooster. We zaten daar toen met maar liefst 90 personen bij elkaar, terwijl buiten de hel losbarstte. Ook de zusters, kapelaans en pastoor van Mierop waren aanwezig. In de kelder werd de mis opgedragen en er kon zelfs gebiecht worden want het ergste werd gevreesd. Op 25 september werd in de kelder zelfs de verjaardag van mijn zusje Maria gevierd. Ze mocht als eerste een peer uitzoeken. Ik weet nog dat we nog nooit zulke grote peren gezien hadden. Ook werd er een gewonde Engelse soldaat de kelder ingebracht die werd

Onze pa en ons moeder met hun oudste zes kinderen, omstreeks 1943. De kinderen v.l.n.r. Noud, Maria, Lucia, Gust, Piet en ik.

Mijn ouders met de jongste zes kinderen. De kinderen v.l.n.r. staand Gust, Wilma en Lucia. Zittend v.l.n.r. José, Ad en Hanny.

opgehaald nadat hij verzorgd was. Het werd steeds spannender in de kelder en het leek wel of buiten alles in puin werd geschoten. Het duurde toen niet lang meer dat we allemaal overhaast uit de kelder moesten. Ons gezin zat helemaal achteraan en vertrok daarom als laatste. Via een lange gang kwamen we buiten en zagen dat het klooster in brand stond. Tussen kapotte en brandende muren door kwamen we via een gat in een haag in de Kruisstraat terecht. We hoorden het luid knetteren van geweren en mitrailleurs en de inslagen van granaten. Regelmatig moesten we gaan liggen en ons hoofd naar beneden houden. Van ons moeder kreeg ik een deken om me te beschutten tegen de regen. Ze had het zwaar, ze moest mijn jongste zusje Lucia dragen en bovendien had ze een hak van haar schoen verloren. Pastoor van Mierop nam mijn, door de aanhoudende regen doorweekte deken, van mij over en gaf zijn cape ervoor terug. Uiteindelijk kwamen we na een helse lange tocht aan in het *Reusels Kötje*. Daar aangekomen waren we direct ons Maria kwijtgeraakt en brak er paniek uit. Gelukkig werd ze gevonden. Ze zat rustig in een ander vertrek een koekje te eten. Vandaaruit liepen we onder begeleiding van Engelse soldaten naar de Abdij van Postel, waar we in een Engelse vrachtwagen konden stappen, die ons naar Eersel bracht. In Eersel troffen we het slecht met het onderkomen in de boerderij waar we naar toe werden gebracht. We mochten er zelfs nog geen appel van de grond oprapen om

te eten. Gelukkig konden we de volgende dag al samen met ome Jan, getrouwd met tante Luus Bierings, met fietsen door naar Veldhoven waar we onderdak kregen bij het gezin Croymans. Daar werden we wel heel gastvrij ontvangen. Met de familie Croymans werd zelfs een vriendschap opgebouwd, die mijn moeder heel haar leven in stand heeft gehouden. Voor we terug naar Reusel konden, hebben we nog 14 dagen bij ome Jan en tante Luus in de Bondstraat in Woensel gewoond. Ome Jan en onze pa waren al een keer naar Reusel gefietst om de schade van ons huis te bekijken. Ook hadden ze al wat opgeruimd en voorbereid zodat we weer naar Reusel terug konden. De schade aan het huis was te overzien. Een granaat was door het dak

Samen met mijn zusje Maria (rechts) tijdens onze lagereschooltijd op de Mariaschool, omstreeks 1944 .

Mijn man Piet Coppelmans en ik toen we nog in de Bakkerstraat 51 woonden, omstreeks 1960.

heen gegaan en op zolder tussen de daar opgehangen was ontplode. Een stuk ondergoed was met de granaatscherven diep in het hout geslagen en heeft daarin nog jaren vastgezeten. Tot onze ontsteltenis was de pas gekochte fiets van onze pa verdwenen. Hij had die voor de vlucht naar het zustersklooster onder de *mutserdmijt* verstopt.

Schooltijd

Tijdens mijn lagereschooltijd waren er in onze buurt volop meisjes waar ik mee optrok. Dat waren Elly Adams, Annie van der Palen, Riek Wittens, Elly en Corry Sanders en Leny Ising. Bij ons in de tuin was een kleine speeltuin met een schommel, rekstok en een wip waar we vaak te vinden waren. We schuwden het niet kattekwaad uit te halen. Zo deinsden we niet terug voor het opblazen van kikkers die we dan weer terug in het water gooiden. Als oudste dochter van het gezin moest ik vaak ons moeder helpen met poetsen. Koken kon ze heel goed zelf. Ze kon van bijna niets, toch nog iets maken. Zo maakte ze lekkere taarten bestaande uit lagen lange vingers, jam, beschuit en slagroom. We genoten daar met volle teugen van, weet ik nog goed. Jaarlijks werd er bij ons een varken geslacht. Dat was voor mij, mijn vriendinnen en andere buurtgenootjes een kijkspel, waar we bij wilden zijn. Ook was het belangrijk wie de varkensblaas kreeg waarmee met carnaval de foekpot bespannen kon worden.

Onze pa zorgde dat we kippen en eieren genoeg

hadden en dat de grote tuin volop groente en aardappelen opbracht. De slager en groenteboer konden daardoor bijna buiten de deur gehouden worden.

Màâste bollekkes raopen was ook een bezigheid die jaarlijks in de zomermaanden terugkeerde. Onder toezicht van een moeder moesten alle meisjes uit de buurt een zak vol rapen. De zakken werden dan's avonds door de vaders opgehaald. Na de lagere school ben ik eerst twee jaar naar de huishoudschool gegaan om er koken, naaien en strijken te leren. Strijken was mijn favoriete bezigheid. Dat kon ik zo goed dat ik de jurken mocht strijken voor de bruidsmeisjes die in mei aan de Mariaoptocht meeededen. In het begin van de jaren vijftig werd er regelmatig een café geopend met gratis dansen voor ouderen. Samen met andere buurmeisjes werd oogluikend toegestaan dat we de dansvloer gingen 'indansen' voordat de ouderen kwamen. Meestal walsten we met elkaar. Van mijn nichtje Jo Das leerde ik later ook andere dansen, zoals de tango.

Jonge jaren

Na de huishoudschool kon ik gaan werken bij drukkerij Oost Brabant in Eindhoven. Ome Wim, die getrouwd was met tante Miet Bierings, was daar bedrijfsleider. Ik deed er allerlei werkjes zoals banderen en nieten. Maar ik stond ook regelmatig in de kantine. Omdat ons moeder vond dat ik te mager werd en dacht dat dit van het werk bij de drukkerij kwam, had onze pa geregeld dat ik kon gaan dienen bij het gezin

Getrouwde

Rond mijn twintigste werd ik dienstmeid in het jonge gezin van Lena van Dooren-Verhagen van café de Linden, later café de Wekker, te Reusel. In het begin was het er vooral poetsen wat de klok sloeg, maar later vroeg Lena of ik ook achter de bar wilde staan. In het café kwamen toen steeds meer jongens. Er werd besloten een dansclub te starten, maar er was een tekort aan meisjes. Ik heb toen vriendinnen uit de Lensheuvel gevraagd om mee te gaan om te dansen, maar dat werd geen succes. Na een of twee keer hadden ze het al gezien en kwamen niet meer. Later kwam in het café Piet Coppelmans, een jongeman uit Zeelst, over de vloer die mijn nichtjes Lies en Jo Das kende. Hoe het precies ging weet ik niet meer, maar op een gegeven moment kwamen Piet en ik in een van de bijkamertjes van het woonhuis terecht. De kinderen deden bovendien de deur ook nog eens dicht en dat was het begin van onze verkering. Na een korte verkeringstijd zijn we op 28 mei 1957 getrouwd. Oorspronkelijk was onze bruiloft gepland op 8 mei van dat jaar. We waren echter genoodzaakt onze bruiloft uit te stellen, omdat ons moeder hoogzwanger was van broertje Ad die maar niet wilde komen en we graag wilden dat ze toch bij de bruiloft aanwezig kon zijn.

van sigarenfabrikant Dederen in Arendonk. Het gezin woonde in de omgeving van de kerk en de markt. Omdat hun drie zonen op de kostschool zaten, was het poetswerk goed te doen. Regelmäßig smokkelde ik spullen over de grens zoals vlees en schoenen voor de zonen van de familie. Een keer werd ik door douaniers aangehouden en moest ik bekennen dat ik vlees wilde smokkelen. Toen ik zei dat het vlees dat de familie in Arendonk kocht niet te eten was, liep het met een sisser af. Ik heb bij de familie Dederen vier maanden gewerkt en ben er vier kilo aangekomen.

Omdat mijn ouders vonden dat ik beter niet weer bij de drukkerij ging werken, regelde onze pa dat ik bij Philips in Eindhoven aan het werk kon. Na zes weken leertijd begon ik op de soldereerafdeling waar ik stekkertjes aan kabeltjes moest zetten. Toen ik zeven maanden bij Philips werkte, vroeg ome Wim of ik weer bij Oost Brabant kwam werken. Hij vertelde erbij dat hij vier andere meiden moest aannemen om mij te kunnen vervangen, wat ik wel wat overdreven vond. In de drukkerij had ik toen een mooie tijd en kon erg goed opschielen met de jongens die er werkzaam waren. Mijn eerste vrijer was dan ook een jongen die bij de drukkerij in dienst was, maar dat hield niet lang stand.

Onze trouwdag op 28 mei 1957.

Na ons trouwen konden we woonruimte huren boven café de Wekker. Met een slaapkamer, huiskamer en keuken konden we er prima uit de voeten. Ik raakte al snel in verwachting van onze Frank, die daar op 4 maart 1958 werd geboren. Daarna zijn we verhuisd naar een bovenwoning op Bakkerstraat 50, waar dochter Lizanne is geboren. Het was een zogenoamde samenwo-

Ons gezin tijdens een feestje bij de Wekker op 27 juni 1966. V.l.n.r. onze kinderen Frank, Lizanne en Jenny.

Tijdens onze zilveren bruiloft in mei 1982 samen met de kleinkinderen Michel en Gerard (rechts).

ning, wij woonden boven en onder ons woonde een douanebeamte met vrouw en kind. Later kwam daar Toon Moeskops met zijn vrouw Annie Verstijnen te wonen. Met Annie kon ik heel goed opschieten en dat is fijn als je zo dicht op elkaars lip woont. Daarna verhuisden we naar Bakkerstraat 51, een woning die we helemaal voor ons alleen ter beschikking hadden. Die kwam beschikbaar omdat het gezin van politieagent Kronenburg verhuisde naar het nieuw gebouwde politiebureau in de Beukenlaan. Na vier jaar is daar ons Jenny geboren en was ons gezin compleet. Graag hadden we dat huis willen kopen, maar dat mocht van de gemeente niet.

Vier geslachten in de vrouwelijke lijn te weten superoma Sjo Tops-Lavrijsen, oma Liza Bierings-Tops, moeder Jeanne Coppelmans-Bierings en kindje Lizanne Coppelmans.

Beukenlaan

Eind jaren vijftig hebben mijn ouders een huis gebouwd in de Marialaan en zijn daar met de toen nog inwonende kinderen gaan wonen. Ons Wilma woont er nu nog. Jarenlang ging ik daar elke woensdag poeten. Ons moeder werkte in die tijd vaak bij Martien Laarakker en had zo minder tijd voor het huishouden. Dan moest ik inspringen en nam dan het huishoudelijk werk over. Ook kwamen in die tijd mijn jongste zusjes en broer overdag vaak bij mij in huis. In feite heb ik die voor een deel opgevoed. Dat geldt vooral voor mijn broertje Ad. Tot ons grote verdriet maar 18 jaar oud is mogen worden.

Elke zondag bracht ons gezin een bezoek aan de ouders van Piet, in Zeelst. Onze kinderen kwamen graag bij opa en oma. De reis naar Zeelst werd vaak gecombineerd met een bezoek aan een kermis in de omgeving. Vaste prik was dat Piet dan een bos paling kocht die we samen thuis gingen opeten.

In 1976 konden we in de Beukenlaan toch een huis kopen. Daar was veel grond bij en dat vond Piet belangrijk want zijn hobby was repareren van brommers, motoren en auto's. De garage werd toen ook flink uitgebouwd en ingericht.

Voor zijn werk bij DAF-Trucks, als demonstratiechauffeur, was Piet vaak van huis. Zo was hij eens zeven maanden werkzaam in Portugal om daar een grote overheidsorder binnen te halen. Dat is ook gelukt want de order ging naar DAF-Trucks ten koste van de concurrenten Mercedes, Volvo, Renault, MAN en Scania.

Vrije tijd

Toen de kinderen nog jong waren brachten we onze vakanties, maar ook zomerse weekenden door in het dorpje Hoofdplaat, gelegen nabij het stadje Sluis in Zeeuws Vlaanderen aan de Westerschelde. De zon en het zoute water was heel goed voor mijn huidprobleem. Vanaf 1971 brachten we onze vakanties en vrije tijd dichter bij huis door. Veertig jaar vertoefden we op de Rode Del, een woonpark in Arendonk. Eerst hadden we er vast een stacaravan staan. Later heeft onze Piet er nog een huisje bijgebouwd. Er was altijd wel wat te klussen. Ons Jenny kwam er ook vaak met vriendinnen en vrienden op bezoek die bij ons konden kamperen als ze dat graag wilden. Heel gezellig was dat altijd. Nu heeft ons Jenny het daar overgenomen. Helaas is Piet in 2018 overleden, een groot verlies voor mij, dat ik nog elke dag voel. De volgende tekst schreef ik op z'n gedachtenisprentje: "Lieve Piet. Twee sterke armen om het stuur van de bus als jij met vakantiemensen op de weg was. Twee sterke

armen om het stuur van de vrachtauto toen jij jaren reed voor de Daf. Twee sterke armen op het stuur van de motor waarmee jij ons veilig over de wegen loodste. Twee sterke armen op mijn schouders om mij voor de zoveelste keer te troosten. Jeanne."

Momenteel prijs ik me gelukkig dat ik moeder, oma en superoma mag zijn van drie kinderen, vijf kleinkinderen en acht achterkleinkinderen. Ze komen allemaal graag op bezoek en ik ben daar blij mee. Ook ben ik er trots op, hoe ze zijn en in het leven staan. Ze maken mijn oude dag, ondanks het verlies van mijn man Piet, echt nog de moeite waard.

Slot

Bij Jeanne thuis voelde ik me direct welkom. Het interview verliep in een plezierige sfeer. Ook toen haar zus Wilma erbij kwam, om samen te overleggen, hoe het ook al weer zat, toen opa en oma Bierings nog hun sigarenfabriek en winkel hadden, in de Reuselse Straot. Ongetwijfeld was het ook gezellig bij café de Wekker waar ze naar toe ging als hulp in de huishouding. Want toen waardin Lena haar achter de bar zette, kwamen er zoveel jongens over de vloer dat er danslessen gegeven werden.

Jeanne is trots op haar voorouders, ouders en haar Piet. Datzelfde geldt ook voor haar kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. Ze

heeft heel haar leven in Reusel gewoond, veel voor haar familie gedaan en samen met haar man Piet genoten van het leven. Daarom stellen we met recht vast dat Jeanne, de oudste dochter van Kees Bierings en Liza Tops, een echte Reusele genoemd mag worden.

Onze diamanten huwelijksdag op 28 mei 2017 werd samen met de kinderen, aangetrouwden, kleinkinderen en achterkleinkinderen gevierd bij de Wekker.

Achterkleinkind Marley die er tijdens de diamanten bruiloft in 2017 nog niet bij was.